

HAAR LAATSTE ADEM

M.J. Arlidge bij Boekerij:

*Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes
Kom eens gauw
Leef je nog?
Door het vuur
Uit de as*

*Kom je spelen?
Wat jij niet ziet
Oog om oog*

*De laatste steen (met Steph Broadribb)
Het verkeerde kind (met Julia Crouch)
Jouw kind is de volgende (met Andy Maslen)
De grootste fout (met Lisa Hall)
Haar laatste adem (met Alex Khan)*

M.J. Arlidge en Alex Khan

Haar laatste adem

Vertaald door Mireille Vroege

ISBN 978-90-492-1334-3

ISBN 978-94-023-2499-0 (e-book)

ISBN 978-90-492-1494-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Her Last Breath*

Vertaling: Mireille Vroege

Omslagontwerp en -beeld: © Wil Immink Design

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 M.J. Arlidge

© 2026 Alex Khan

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Proloog

‘We zouden hier eigenlijk niet moeten zijn.’

Kevin klonk angstig.

‘Stel je niet zo aan, Kev, er is niemand,’ antwoordde Al laatdunkend.

‘Ja, hooguit schiet een of andere achterlijke boer onze kop eraf,’ protesteerde Lee.

‘Jezus, wat zijn jullie toch kinderachtig,’ ging Al verder. ‘Stellen jullie je niet zo aan, we gaan dit gewoon doen.’

De zon was nog niet op, overal om hen heen vielen lange schaduwen en de ochtendkou trok in hun botten. Ondanks hun aarzeling volgden de andere jongens Al naar de gebarricadeerde vervallen plattelandsbrug. De doorgang werd geblokkeerd door een paar verkeerspijlers, gaas en keien, en de drie jongens hadden ruim vijf minuten nodig om erdoorheen te komen. Aarzelend liepen ze de brug over. Met grote angstogen hield Kevin de randen stevig vast.

‘Hij gaat echt niet instorten onder dat beetje gewicht van jou, hoor,’ plaagde Al hem lachend.

Het werd snel donkerder, en ze stonden zwijgend naar de Calder te kijken, de rivier die langzaam onder hen door kronkelde. Hij leek hier dieper, doordat hij werd overschaduwd door een dicht bosje opgeschoten bomen, waar dreigend zwart water omheen stroomde. De brug stond al een jaar op instorten, en vanwege bezuinigingen stond hij op geen enkel prioriteitenlijstje. Al had online een artikel gezien over het vervallen bouwwerk en had

besloten dat dit dé locatie was voor de stunt die hij in gedachten had.

Kevin en Lee waren veertien – twee jaar jonger dan Al. Hij vond ze nu al kinderlijk. Na de zomervakantie begon hij aan zijn vervolgonderwijs, en hij had zich een nieuwe volwassen look aangemeten met een sikje en met gel in zijn naar achteren gekamde haar.

‘Oké, wie eerst?’

Beide jongens deinsden terug, en hij lachte ze recht in hun gezicht uit.

‘Dan zal ik het jullie voor moeten doen. Laten zien wie van ons hier écht het alfamannetje is. TikTok is dol op dit soort dingen – ik wil wedden dat ik mijn adem onder water zes minuten kan inhouden. Blijf maar staan, dames, en begin me maar te filmen.’

Zijn favoriete YouTuber had er een handje van om zwakheid als typisch iets voor meisjes te bestempelen. Sommige stomme vrouwen noemden hem toxisch, maar wat wisten zij er nou van?

Al trok zijn schoenen en sokken uit, en had al snel alleen nog zijn boxershorts aan.

‘Niemand durft dit, maar ik ga er vanaf springen. Deze brug kan elk moment instorten en het is zo donker dat ik amper een meter zicht heb. Echt toringgevaarlijk. Jullie gaan dit niet geloven.’

Al checkte nog even of zijn vrienden hem wel met de nachtcamera filmde en sprong toen van de brug af.

Het water was hard en koud en beukte tegen zijn borst en buik toen hij erin dook. In zijn poging de zwarte rivier binnen te dringen schoot hij steeds verder de diepte in. Even was er paniek, toen hij beseftte hoe ver hij onder water was; hij maaide met zijn armen en benen, voelde de radeloze aanraking om zijn mond open te doen en adem te halen, maar hield vol. Het moest en zou hem lukken. Hij zwom met alle kracht die hij in zich had verder omlaag, zijn vingers schraapten over de bodem van de rivier, die ruw

en hard aanvoelde. Hij zette zijn handen tegen de rivierbodem en trappelde wild met zijn voeten om op die plek te blijven.

Zeven seconden. Acht seconden. Dit was moeilijker dan je afgaand op TikTok zou denken. Zijn longen begonnen al te branden, de drang om adem te halen was sterk. Toch hield hij vol, spande hij zijn lichaam tot het uiterste in en dwong hij zichzelf stug door te zetten.

Toen zijn lichaam echt niet meer kon, draaide Al zich om om triomfantelijk naar de oppervlakte te zwemmen. Maar toen hij de rivierbodem met zijn vingers losliet, voelde hij zijn hart zowat uit elkaar barsten, want er schoot iets op hem af dat hem bij zijn arm vastgreep. De jongen raakte in paniek en probeerde zich doodsang los te trekken. Toen hij begreep wat er aan hem vastzat, ging er een schok door zijn lichaam. Een spookachtig wit gezicht. Een vrouw met lang wuivend haar.

Al gilte het uit, met zijn mond open van pure doodsangst. Maar er kwam geen geluid uit, alleen een stroom belletjes.

DAG EEN

1

Jane voelde het mes er diep in gaan en haar handpalm opensnijden, waarna het bloed uit de wond gutste.

‘Godver!’

Ze had nog steeds het gevoel dat ze hier niet mocht vloeken, alsof ze nog een kind was, gebonden aan de regels die haar ouders voor haar hadden bepaald. Geagiteerd pakte ze een hele hand keukenpapier om het bloed te stelpen, dat al over haar pols stroomde en vlekken maakte op de witte blouse die ze voor haar werk droeg. Ondertussen begon het rookalarm snerpnd te loeien. Jane vloekte en pakte een bezemsteel om het ding het zwijgen op te leggen. Ze haalde de toast uit het overjarige apparaat, brandde haar vingertoppen aan de sneetjes en liet de verschroei-de stukken op de grond vallen.

‘Jane, waar blijft mijn ontbijt?’

Uit de woonkamer klonk de stem van haar moeder, veeleisend en ongeduldig.

‘Godsamme, ik doe mijn best, ja?’ mompelde Jane boos. Uitgerekend vandaag is de thuiszorg natuurlijk te laat, dacht ze. Ze zocht in de laden vol souvenirs en rotzooi, en diepte er wat verband uit op. Ze hield haar hand onder de koude kraan, wat pijn deed, droogde de wond af met nog meer keukenpapier, en deed het verband er zo strak mogelijk omheen.

Op de snijplank lag de appel die ze in stukjes had staan snijden, onder het bloed, dus gooide ze die in de vuilnisbak. Dan maar iets anders. Ze smeerde boter op dikke sneden wit brood en legde er

aangebrande bacon op. Eiwitten en koolhydraten, een evenwichtige maaltijd. Ze moest muesli kopen, of iets anders wat snel klaar was, voor het geval de thuiszorg het nog eens liet afweten.

Jane zette de boterham met bacon, een glas sinaasappelsap en een beker lauwe thee op een bedtafeltje. Met haar kousenvoet schopte ze de keukendeur open, liep de voorkamer in en ontweek daarbij de misprijzende blik van haar moeder. Deze kamer was in een woonruimte omgetoverd, met een ziekenhuisbed dat elektrisch omhoog en omlaag kon, met stapels kleren en medische benodigdheden eromheen.

Elke keer dat Jane de pakken incontinentiemateriaal zag, voelde ze een steek van verdriet. Van de stoere praktische vrouw met wie zij was opgegroeid, was nu alleen nog een omhulsel over. Ze had geen controle meer over haar lichaam. Haar moeder was pas tweeënzestig – het voelde veel te vroeg dat ze er nu al zo aan toe was.

Op de achtergrond stond de televisie aan, en haar moeder, Maeve, hield de afstandsbediening stevig in haar hand geklemd. Ze bekeek het ontbijtblad en was teleurgesteld over het beperkte aanbod. Ze nam een hap, en haar gezicht betrok.

‘Ik weet dat het verbrand is, maar weet je nog wat je vroeger altijd tegen ons zei toen we klein waren?’ zei Jane opgewekt. ‘Houtskool is goed voor je.’

Maeves mond vertrok tot een grimas.

‘Is er niks anders? Dit kan ik niet eten. Waar zijn Lorraine en dat Pakistaanse meisje?’

‘Die zijn te laat, dat heb ik al gezegd. En het Pakistaanse meisje is een Indiaas meisje, en ze heet Madhu. Ik moet naar mijn werk, en meer kan ik vanochtend niet voor je betekenen. Het spijt me.’

‘Is er geen fruit dat je voor me kan kleinsnijden? Of toast? Al heb je die zo te ruiken ook al laten verbranden...’

‘De thuiszorg is er tussen de middag. Zo red je het wel even, toch?’

Maeve at in stilte en kauwde aarzelend op het verbrande vlees

en het dikke brood. Jane keek discreet op de klok op de schoorsteenmantel – die er voordat ze het huis uit ging al stond. Hoelang was dat nou geleden, twintig jaar? Als ze daaraan dacht, stokte ze altijd even, alsof ze gevangen zat tussen haar getroebleerde verleden en haar ongrijpbare toekomst. Het leven leek een soort gemiste kans, waarbij ze twintig jaar geleden uit Burnley was wegevlucht om er vervolgens gedwongen terug te keren.

Haar oog viel op de rode vlekken op haar blouse, en ze liep snel weer naar boven om zich om te kleden. Toen ze terugkwam om Maeve gedag te zeggen voor ze de deur uit ging, was het bijna half negen. Normaal gesproken was ze om acht uur al op het bureau.

‘De thuiszorg komt tussen de middag.’

‘Dat heb je al gezegd. Ik heb kanker, ik ben niet dement. Al zou ik het soms willen.’

‘Ze komen ook vanavond nog.’

‘Wat een geldverspilling. Het zijn bepaald geen Florence Nightingales.’

‘Laat de geldzaken maar aan mij over.’

‘Ik heb mijn pensioen. Gebruik dat dan.’

‘Ze geven je eten en maken je klaar om naar bed te gaan.’

‘Ik bof maar. Ik hoop dat ik niet weer curry krijg; daarvan ga ik aan de schijterij. Ik heb de hele tijd zo’n buikpijn. Zeg dat ze iets lichts voor me maken. Bij voorkeur niet aangebrand...’

‘Geen aangebrande curry. Ik zal het doorgeven.’

Maeve maakte een misprijzend geluidje in de richting van het beeldscherm. ‘Heb je dat gezien?’

Jane keek snel naar de tv. Een verslaggeefster stond op de oever van de rivier de Calder bij een plaats delict. Ze bevestigde dat het lichaam van een vrouw uit het water was gehaald. Men vermoedde dat het Alice Rogers was, een jonge moeder die al twee weken vermist werd.

Janes adem stokte in haar keel en ze voelde hoe het verleden vanbinnen zijn klauwen in haar zette.

Een beeld dat ze zich herinnerde. Er werd een ander lichaam

uit het water getrokken, terwijl Jane ontzet toekeek, rillend in de deken van het ambulancepersoneel. Zijn bleke ledematen, zijn haar donker geworden door het water van het meer, zijn gezicht dat haar kant op zakte. Ed. Haar broer. Haar wereld. Jane was zes geweest, Ed veertien. Ze voelde het verdriet in haar ogen prikken, ze voelde de tranen opkomen.

‘Wat een egoïstisch mens,’ beet Maeve naar de televisie toen het verslag ten einde was. ‘Geen enkel oog voor haar arme ouders. Waarom is ze het water ingegaan?’

Jane keek naar haar moeder, die haar boterham wegwerkte, en voelde haar verdriet om Ed omslaan in de wrok die ze al jaren met zich had meegedragen. Het schuldgevoel en de schaamte, het verwijt dat haar moeder haar had gemaakt sinds de dag dat Ed was overleden. Dat hij was verdronken toen hij Jane probeerde te redden.

De sneer dat de drenkeling egoïstisch was, was rechtstreeks voor Jane bedoeld, om haar zo diep mogelijk te kwetsen. Tot haar eigen teleurstelling kon Jane de steek voelen op plekken waarvan ze dacht dat de tijd die wel had genezen.

Boos en van streek keek ze of iemand van haar team haar een berichtje had gestuurd. Toen dat niet het geval bleek, zocht ze online naar breaking news op de website van de *Burnley Reporter*. Verslaggever Sol Brazani schreef dat Alice Rogers die ochtend was gevonden, verdronken in de Calder, in de buurt van Padiham. De politie had verklaard dat ze niet zochten naar mensen die iets met de dood van deze moeder van twee kinderen te maken konden hebben.

‘Als je me nodig hebt, bel je me maar op mijn mobiel,’ zei ze kortaf tegen haar moeder.

‘Ik kan niet overweg met die telefoon die je voor me hebt gekocht.’

Jane ging er niet op in, liep de kamer uit, trok ziedend haar schoenen aan en schoof de holster voor haar wapenstok naar haar zij, waar die schuilging onder het colbertje dat ze open liet

hangen. Ze pakte haar aktetas en probeerde haar emoties onder controle te krijgen. Afgezien van het feit dat haar moeder had geprobeerd haar kwaad te krijgen, was ze woedend over het feit dat niemand haar op de hoogte had gebracht van het lichaam in de rivier. Ze was godbetert inspecteur, zij besloot waar ze wel of niet werk van maakten.

Het was al tien over half negen toen Jane de deur uit ging. Lekker begin van mijn tweede week, dacht ze. Ze liep snel naar haar auto, een zwarte Toyota Corolla, draaide het sleuteltje om in het contact en voelde de auto opeens naar voren schieten, waarna de motor sputterend afsloeg.

Jane sloeg van frustratie op het stuur, slaakte een geërgerde kreet, sloeg toen het portier dicht en bestelde een Uber.

Kokend van woede wachtte ze op haar taxi. Een ellendig begin van de zoveelste ellendige week. Waarom was ze in vredesnaam teruggekomen?

2

Jane had nog drie minuten toen ze door de deur van het politiebureau van Burnley naar binnen vloog. Ze kon zich niet heugen wanneer ze in Londen voor het laatst te laat op haar werk was gekomen, zelfs als ze na een avondje doorzakken om twee uur 's nachts kruipend thuis was gekomen. Ze was hier nog geen twee weken gedetacheerd, en nu al kwam ze te laat. Misschien dat ze, als ze de twee trappen naar haar kantoor op rende, nog net op tijd was voor de briefing van die ochtend.

‘Chef.’

Jane draaide zich om naar de bureau-agent. Hij knikte naar een stel dat ze niet herkende en dat in de wachttruimte zat. Hun gezichten waren doorgroefd van verdriet; de vrouw hilde, de man troostte haar.

‘Trish en Owen Rogers,’ ging hij verder. ‘De ouders van de vrouw die vanochtend uit de rivier is gehaald.’

Terwijl hij dit zei, dwaalden Janes ogen af naar de stoelen naast Trish en Owen. Een jongen van een jaar of acht, negen, zat met gebogen hoofd en zijn handen in de zakken van een jas die hem te klein was. Naast hem zat een veel jonger meisje. Zij was misschien vier of vijf. Ze liet haar benen heen en weer zwaaien en neuriede iets. Ze hield een haveloos oud speelgoedkonijn tegen zich aan gedrukt, en haar ogen schoten van haar huilende grootouders naar haar broer, en toen naar Jane, die haar vragende blik vasthield.

Jane voelde een steek in haar hart. Ze begreep de verwarring

van dit kleine meisje maar al te goed, en wist dat ze nu veel te snel groot moest worden.

‘Zeg tegen Johnson dat ik er ben en dat ik, zodra ik met de ouders van Alice Rogers klaar ben, het team zal briefen.’

Jane liep naar hen toe en zag hoe verslagen ze waren. Ze legde voorzichtig een hand op Trish’ schouder. Trish was even in de war, maar stortte toen bij dit vriendelijke gebaar in. Owen hield de handen van zijn vrouw vast en spoorde haar aan om sterk te zijn.

Nadat Jane zich aan hen had voorgesteld, ging ze hen voor naar een verhoorkamer. Een agent nam de kinderen ondertussen mee naar een aparte speelruimte.

‘Meneer en mevrouw Rogers, ik snap dat dit waarschijnlijk een van de moeilijkste dagen van uw leven is, maar ik moet u toch een paar vragen over uw dochter stellen.’

Ze keken haar uitdrukkelingsloos, radeloos aan.

‘Wanneer hebt u Alice voor het laatst gezien?’

Trish kromp ineem bij het horen van de naam van haar dochter, en haar stem beefde toen ze antwoord gaf.

‘Twee weken geleden. De kinderen zijn drie maanden geleden bij ons geplaatst, dus ze kwam regelmatig langs om ze te zien, meestal twee keer per week.

‘Zijn ze door jeugdzorg bij u geplaatst?’

‘Ze was een goede moeder,’ antwoordde Trish fel.

‘Ik zeg ook helemaal niet dat ze dat niet was.’

‘Dat denken mensen altijd. Ze snappen niet dat je soms alles voor je kind kunt doen, alles wat in jouw ogen goed is, en dat dat dan nog steeds niet genoeg is. Ze nemen een afslag in het leven die je hun niet toewenst. Als moeder raap je gewoon de brokstukken bij elkaar.’

‘En dat deed u voor haar?’

‘Jeugdzorg dreigde de kinderen bij haar weg te halen,’ kwam Owen tussenbeide. Anders dan zijn vrouw, die duidelijk het accent van deze streek had, had Owen een accent uit de streek aan de andere kant van het Penninisch gebergte.

‘Waarom?’ vroeg Jane.

‘U hebt vast het dossier wel gelezen,’ zei Owen terneergeslagen. ‘Onze dochter was aan de drugs. Ze stalde de kinderen zo nu en dan bij ons, als ze rust in haar hoofd nodig had. Een tijdje geleden was er een incident waar Alice bij betrokken was en waar de politie aan te pas moest komen.’

‘Het was niet haar schuld,’ voegde Trish er snel aan toe.

‘Ze was het slachtoffer,’ ging Owen verder. ‘Ze doet soms dingen die ik nooit zal begrijpen. Ze maakt heel slechte keuzes. Zoals die Liam.’

‘Haar vriend?’ vroeg Jane.

‘Dat stuk verdriet heeft haar in de woonkamer met haar gezicht tegen de muur geramd, waar de kinderen bij waren,’ zei Owen, die zijn woede bijna niet kon inhouden. ‘Haar burens hebben toen jullie gebeld, waarna aan het licht kwam dat er al eerder geweld was gepleegd, en toen kreeg Alice te horen dat ze haar kinderen geen veilig thuis kon bieden. Dat sloeg nergens op, als je het mij vraagt, want zij was degene die mishandeld werd. Maar u weet hoe mensen zijn. Die verdraaien de boel. Die hebben aan de politie doen voorkomen alsof Liam en zij het léúk vonden om elkaar af te tuigen. Alsof dat hen opwond.’

Owen keek even snel naar zijn vrouw.

‘Alice had geen keus,’ zei hij toen. ‘Ze moest óf de kinderen tijdelijk bij ons onderbrengen, óf jeugdzorg nam ze mee en dan was ze hen kwijt.’

‘Alice zou het nooit zover hebben laten komen; ze was een goede moeder,’ zei Trish met klem. ‘Beter dan ik in sommige opzichten.’

Jane knikte. Ze keek naar dit doorsnee-echtpaar uit Cliviger en vroeg zich af hoe hun enige kind op de bodem van een rivier terecht was gekomen.

‘Aankankelijk dachten we dat ze gewoon een opstandige puber was,’ legde Trish uit, alsof ze haar gedachten kon lezen. ‘Tot laat uitgaan met vrienden die we nooit hadden ontmoet, naar feestjes

waarvan we geen idee hadden wat zich daar afspeelde. Ik was heel naïef en zocht op haar kamer naar sigaretten en drank. En al die tijd gebruikte ze veel ergere dingen.'

Trish begon weer te huilen, met haar hoofd in haar handen.

'Ik neem het mezelf kwalijk,' zei ze snikkend. 'Ik ben heel streng tegen haar geweest toen ze jong was.'

'Kom, lieverd, het is niemands schuld,' probeerde Owen zijn vrouw gerust te stellen.

'Ik werd er zo kwaad om,' zei Trish. 'Ze was heel mooi, heel slim, en ze vergooide zich gewoon aan de vreselijkste jongens. Ik wist dat ze dat alleen maar deed om mij dwars te zitten. Toen ze ouder was, nam ze die jongens mee naar huis, de ene nog brutaler dan de andere, alleen maar om mij op stang te jagen. Toen dat niet lukte, legde ze de lat nog lager. Ik lag voortdurend met haar in de clinch, uit wanhoop. En op een dag was ze zomaar vertrokken. En weet u wat nog het ergst is? Ik was opgelucht. Wat voor moeder ben ik dan helemaal?'

'Dat was lang geleden,' zei Owen zacht. 'Alice is veranderd. Ze heeft haar leven op de rit, en ze heeft het de hele tijd over een vrouw van de gemeente die haar helpt. Ze heeft op de kinderen gezworen dat ze geen drugs meer gebruikt. Als je haar op Emily en Peter laat zweren, doet ze dat alleen maar als ze honderd procent eerlijk is.'

Jane hoorde aan zijn stem hoe trots hij was. Ze had ook intens met deze man te doen, die niet kon aanvaarden dat zijn dochter dood was, die niet in de verleden tijd over haar kon spreken.

'Ze is dol op haar kinderen,' zei Owen liefdevol. 'Ze heeft Liam de deur uit gezet nadat wij de kinderen in huis hadden genomen, en ze was vastbesloten om een nieuwe start te maken.'

'Hoe vatte hij dat op?'

'Niet best,' antwoordde Owen, en hij klonk nu boos. 'Alice vertelde niet veel over hem, maar ik weet nog wel dat hij haar voortdurend belde als ze bij ons was. Hij had zijn nummerweergave uitgeschakeld, zodat ze hem niet kon blokkeren.'

‘Heeft hij haar bedreigd?’ vroeg Jane.

‘Dat weet ik niet, dat heeft ze niet gezegd.’

Jane wist dat mannen als Liam Harrison geen ‘nee’ accepteerden, dat ze niet duldden dat iemand die ze onder de duim hadden gehad, nu plotseling voor zichzelf opkwam.

Owen deed er het zwijgen toe, en keek Jane toen recht aan.

‘Alice zou haar kinderen nooit op deze manier in de steek laten,’ zei hij opstandig.

Jane wendde haar blik niet af, wilde niet dat hij iets van twijfel in haar ogen zou zien.

‘Ze heeft ze niet in de steek gelaten,’ zei Trish. Ze veegde ruw haar tranen af en was plotseling helemaal bij de les. ‘Die man heeft hier iets mee te maken, ik weet het zeker. Hij had haar zo in de tang, het was gewoon misselijkmakend. Ik heb hem maar één keer ontmoet, maar ik kreeg de kriebels van hem. Hij heeft haar dit aangedaan.’

Trish pakte haar telefoon erbij en liet Jane het laatste appje zien dat ze van haar dochter had ontvangen. Het was van 18 augustus, verstuurd om 13.12 uur.

Kan vandaag niet. Zeg tegen de kinderen dat ik voor altijd van ze hou. En dat het me spijt.

Hadden haar collega's dit als een zelfmoordbriefje opgevat? En hadden ze de verdwijning van Alice Rogers daarom niet goed onderzocht? Zelfdoding kwam vaak voor in plaatsen als Burnley en Blackpool, steden in het noorden die er zwaar onder leden dat de boodschappen steeds duurder werden, de uitkeringen werden gekort, en dat er decennialang niet naar hen was omgekeken. ‘Wanhoopsdoden’ noemden ze dat in de krant.

‘Mag ik u vragen waarom u ruim een week lang uw dochter niet als vermist hebt opgegeven?’

‘Dat appje heeft ze gestuurd op een van haar bezoeken,’ legde Owen uit. ‘We dachten dat ze gewoon even wat ruimte nodig had. Maar toen kwam ze de twee bezoeken daarna ook niet opdagen. Dat vonden wij vreemd. Dat zou ze nooit doen,

tenzij ze in de problemen zat. De oude Alice misschien wel, maar tegenwoordig niet meer. Echt, ze pakt... pakte dingen nu anders aan.'

Jane vroeg zich af of dit soms wanhopige ouders waren die zich probeerden vrij te pleiten van hun schuld aan de dood van hun dochter. Waren ze zulke slechte ouders geweest dat zij op een gegeven moment dacht dat er maar één oplossing was, namelijk zich van het leven beroven? Of hadden ze gelijk over die Liam?

'Jullie mensen waren heel aardig toen ze langskwamen,' zei Owen. 'Maar ik merkte wel dat ze zich er niet echt druk over maakten. Dat snap ik ook, gezien haar verleden. Die smet draag je je leven lang mee, toch?'

Jane snapte hoe dat voelde. Als je gebukt ging onder een valse beschuldiging, vroeg niemand zich af wat er nu eigenlijk van waar was, want jouw stem deed er dan niet meer toe. Jane had gedurende haar hele carrière tegen dat gevoel van onrechtvaardigheid gevochten. Was Alice er uiteindelijk onder bezweken?

Jane wist al wat voor reactie ze van haar team zou krijgen als ze aandacht voor deze zaak zou vragen. Ze waren in gedachten waarschijnlijk al het verslag aan het uittypen – dood door verdrinking, opzettelijk zelf in gang gezet – en waren blij om Alice Rogers achter zich te kunnen laten, zodat ze zich op andere dingen konden richten. De echte misdaden, die hun lof zouden opleveren als ze die wisten op te lossen.

Jane wist intuïtief dat ze dit niet kon laten gebeuren. Wat hier ook de oorzaak van was, dat meisje met dat oude konijn in haar armen, dat Jane met grote vragende ogen aankeek, zou niet zonder antwoorden opgroeien.

3

Jane was de trap op gerend, was buiten adem en nam even de tijd om tot zichzelf te komen. Ze keek door de glazen deur die toegang bood tot het crisiscentrum, waar haar collega, brigadier Johnson, haar team briefte, al had ze hem duidelijk opdracht gegeven daar nog even mee te wachten.

Dave Johnson, een man van eind veertig, beschouwde zijn werk bij de politie echt als zijn roeping. Hij was zoals altijd piekfijn gekleed, de das keurig geknoopt, alsof zijn pak een uniform was. Jane zag al voor zich hoe hij zich klaarmaakte om naar zijn werk te gaan, als iemand die ten strijde trok. En aangezien hij de enige agent van kleur in het team was, was dat misschien ook wel zo.

‘Bellen jullie maar naar huis om te zeggen dat jullie voorlopig niet thuiskomen,’ zei hij. ‘Ons rooster is zojuist een stuk voller geworden.’

Hij projecteerde beelden op een aan de wand bevestigd scherm. Op de beelden waren dampende planten tussen allemaal rode lampen te zien.

‘Hoofdagent Berry?’

Hoofdagent Berry was begin dertig. Hij had een universitaire studie gedaan, maar was bij de politie gegaan nadat hij was hersteld van een oorlogswond. Jane wist uit zijn dossier ook dat hij drie jonge kinderen had en dat hij naast zijn werk bijna geen tijd had voor zijn gezin.

‘Er is een ruzie geweest over een huis waar cannabis werd ver-

bouwd, en daarbij is met een machete gestoken. Twee mannen van eind twintig zijn ernstig gewond geraakt. Ze liggen allebei in het ziekenhuis, en een van hen is in levensgevaar.'

'En hebben zij iets te maken met de bendes die wij in de gaten houden?'

'Nee. De mannen die zijn gearresteerd zijn allemaal wel al eerder in aanraking geweest met de politie, voornamelijk voor kleine diefstallen en geweldpleging.'

'Goed werk. Stuur de relevante gegevens maar door naar de rest van het team.'

Jane voelde haar irritatie groeien. Nadat Johnson maandenlang de functie van haar voorganger had waargenomen, was hij sinds ze hier was komen werken, afstandelijk en niet erg behulpzaam geweest. Hij had er waarschijnlijk de pest over in dat hij die baan niet had gekregen, en Jane zag dat hij nu vol verve de rol van inspecteur speelde. Waarmee hij zich ongevraagd op haar terrein begaf.

Johnson schakelde met zijn afstandsbediening door naar nieuwe beelden: de verschrikte, uitgemergelde gezichten van een handvol mannen, die recht in de camera keken.

'We hebben deze plek na een tip gevonden,' legde hij uit. 'Zeven illegale Albanezen werden als dwangarbeiders op een bouwplaats ingezet. Ik ga dit onderzoek leiden.'

Alles om maar de aandacht te kunnen trekken, dacht Jane boos. Ze verloor haar geduld, deed de deur luidruchtig open en liep naar binnen. Het team draaide zich naar haar om en keek zwijgend toe terwijl ze naar hen toe liep. Ze waren niet echt vijandig, maar er was ook geen sprake van vertrouwen. Hoofddagent Berry keek naar Johnson, en sloeg toen zijn ogen neer.

'Goeiemorgen iedereen, sorry dat ik zo laat ben,' begon Jane ferm. 'Maar ik ben in één keer de trap op gekomen, al zou je dat met die steek in mijn zij niet denken.'

Niemand lachte toen ze naar het ongebruikte whiteboard liep. Jane voelde alle ogen op zich gericht.

‘Hoofddagent Berry, ik wil dat jij de leiding neemt bij het onderzoek naar de slachtoffers van mensenhandel,’ liet Jane weten, waarmee ze de instructies van brigadier Johnson overruledde. ‘Ik heb net Trish en Owen Rogers gesproken, de ouders van de vermiste persoon uit de zaak die vanochtend op het ontbijtnieuws was. Die zaak heeft vandaag onze prioriteit.’

Jane keek het vertrek rond; de sfeer was om te snijden. Johnson wilde al protest aantekenen, maar ze legde hem met een blik het zwijgen op. Zij had hier de leiding en het werd tijd dat hij dat ging accepteren.

‘Waarom is mij niet verteld dat het lichaam van Alice Rogers gevonden was?’

Niemand zei iets, bijna niemand maakte oogcontact, al zag hoofddagent Berry er vooral verbijsterd uit. Had Johnson tegen hen gelogen en gezegd dat hij het Jane wél had verteld?

‘Wanneer is ze bij ons als vermist opgegeven?’ ging Jane verder.

Johnson keek het team rond, ongetwijfeld in de hoop dat ze hem te hulp zouden schieten. Toen ging hij zitten en draaide zijn stoel zo dat hij Jane recht kon aankijken. De stilte duurde Jane net even te lang, dus nam ze zelf maar het voortouw en besloot de verlegen jonge agent die vlak bij haar zat aan te spreken.

‘Hoofddagent Chan?’

Elaine Chan was eind twintig. Ze was een uiterst intelligente vrouw, maar nog onzeker over zichzelf als politieagent. Ze tikte blozend op haar tablet, en toen ze begon te praten klonk er een trilling door in haar stem.

‘Dinsdag 26 augustus, chef.’

Jane schreef de datum in grote duidelijke letters op het whiteboard.

‘Eerste bevindingen?’ vroeg ze, waarbij ze Chan recht aankeek en de overige aanwezigen buitensloot.

‘De ouders hebben haar als vermist opgegeven nadat ze bij drie afspraken om onder toezicht haar kinderen te zien, niet was